

B.J.S.A.A.F. de Winter
Amsterdamseweg 71
6712 GH EDE

Telefoon: +316 5353 6508
Fax: +31 318 89 02 44
Mail: brenno@dewinter.com
Site: <http://dewinter.com/>

Openbaarheid van Bestuur
Journalistiek
Podcasting
Training

Ede, 6 oktober 2009

Rechtbank 's-Gravenhage
Sector Bestuursrecht
Postbus 20302
2500 EH 's-GRAVENHAGE

Betreft: Beroepsschrift tegen een beslissing op bezwaar
Mijn kenmerk: Wob-20090254

Zeer geachte rechters en griffiemedewerkers,

Ondergetekende, Brenno Johan Simon Aymard August Frans de Winter, geboren op 6 december 1971 en woonachtig op de Amsterdamseweg 71, 6712 GH te Ede (eiser) tekent beroep aan tegen de hierbij als productie 1 opgevoerde beslissing op bezwaar van de Gemeente Kaag en Braassem kantoor houdend op Westeinde 1, 2370 AA te Roelofarendsveen (verweerster).

Tegelijk met de indiening van dit beroep voegt de Nederlandse Vereniging van Journalisten zich via een eigen brief in deze zaak. U treft deze brief aan in dezelfde enveloppe als waar dit beroep zich in bevond.

Voor mijn zaak verzoek ik u vriendelijk om een versnelde behandeling van mijn zaak. In de kern staat niet alleen een legesheffing voor het beslissen op een Wob-verzoek ter discussie, maar komt ook de vraag op in hoeverre journalistiek onderzoek nog mogelijk is onder dreiging van kosten. De bestreden legesheffing is nu nog uitzonderlijk van aard, maar wel een duidelijke kentering omdat het eerder niet of nauwelijks voor komt. De notie dat bij onderzoek kosten, soms zeer hoog van aard, zouden zijn toegestaan vormt een belemmering voor journalisten, in het bijzonder freelancers doordat zij zelfstandig zijn, om toegang te krijgen tot documenten. Dit heeft een obstruerende werking op het kunnen uitvoeren van het journalistieke vak. De doorlooptijd van de procedure betekent dat de trend zich doorzet en democratische rechten onder druk staan. Deze procedure is er dan ook op gericht deze trend te stuiten. Dat vormt ook de reden dat de Nederlandse Vereniging van Journalisten (de NVJ) zich in deze zaak voegt.

In het kort komt de zaak hierop neer:

1. Op 15 maart 2009 heb ik bij verweerster een Wob-verzoek ingediend in het kader van journalistiek onderzoek naar de uitvoering van ICT-beleid;
2. Op 2 april 2009 beslist de gemeente Kaag en Braassem op het Wob-verzoek. Bij de beslissing zit ook een beschikking op basis van de lokaal geldende legesverordening. Voor een deel belast verweerster mij op basis van het nemen van een beslissing op een Wob-verzoek. Een tweede component vormt de prijs per kopie. De gehele beslissing is bijgevoegd als productie 2;
3. Op 5 april 2009 teken ik pro-forma bezwaar aan tegen het besluit. Ontvangst wordt 8 april 2009 bevestigd en de termijn voor het indienen wordt gesteld op 12 mei 2009;
4. Op 6 mei 2009 dien ik een bezwaarschrift in tegen de legesheffing. Deze treft u aan als productie 3;
5. Voorts verzoek ik om een onderhoud met de wethouder met als doel niet alleen een

toetsing op rechtmatigheid, maar ook het politiek-bestuurlijk oordeel (de doelmatigheids- en beleidsaspecten) van mijn zaak onder de aandacht te brengen. Via een secretaresse wordt duidelijk dat er geen gesprek zal komen en dat de heroverweging alleen gebaseerd zal zijn op rechtmatigheid;

6. Op 4 augustus 2009 vindt een hoorzitting plaats;
7. Op 26 augustus 2009 verwerpt verweerster het bezwaar zonder onderbouwing en met de expliciete vermelding dat noch wordt ingegaan op het bezwaarschrift noch op de pleitnota. Wel wordt een deel van de leges ingetrokken op basis van het gevoerde verweer. Op het punt van vergoeding voor gemaakte kosten is geen beslissing genomen;

Toepassen van de legesverordening

8. Voor het heffen van leges op het gedane Wob-verzoek beroept verweerster zich op de geldende legesverordening. Deze is als productie 4 bijgevoegd. Daarbij beroept de gemeente zich op artikel 1.1.3 voor het rekenen van kopieerkosten en 1.1.7 voor het rekenen van geld voor het in behandeling nemen van een Wob-verzoek;
9. De heffing voor kopieerkosten op basis van 1.1.3 is in de beslissing op bezwaar ingetrokken, waardoor de zaak zich toespitst op de kosten voor het in behandeling nemen van een Wob-verzoek;
10. Als grondslag voor de heffing verwijst verweerster naar de Gemeentewet;
11. Het heffen van leges op basis van artikel 229 van de Gemeentewet veronderstelt dat hier sprake is van een dienst richting de burger. Bij een Wob-verzoek hoort een proces van in behandeling nemen van een verzoek, vergaring van documenten en het nemen van een beslissing op dat verzoek. Deze handelingen zijn er echter op gericht te openbaren wat nog niet geopenbaard was middels actieve openbaarmaking. De beslissing dit alsnog langs passieve weg te doen is gericht op het algemeen belang en niet op de individuele burger. Immers openbaar voor één is openbaar voor allen. Toegang tot documenten is een recht en geen dienst;
12. Van een dienst kan pas sprake zijn als een bepaalde meerwaarde wordt geboden. Te denken valt bijvoorbeeld aan een uittreksel uit het bevolkingsregister waar de waardecreatie ontstaat op het moment van waarmerken of bij het verstrekken van een vergunning voor iets dat over het algemeen niet is toegestaan. Het bestuursorgaan kan voorwaarden stellen en regelingen maken. Bij een Wob-verzoek is van een dergelijke vrijheid geen sprake en valt ook niet als dienstverlening te kwalificeren.

Achtergrond artikel 12 Wob

13. In de beslissing op bezwaar voert verweerster artikel 12 van de Wet openbaarheid van bestuur aan als verdere legitimatie voor het heffen van de leges en schrijft: "Daarbij schrijft de wet uitsluitend voor dat de regeling door het bestuur dient te worden vastgesteld. Voor het overige worden door de wet geen voorwaarden of maxima aan de regeling gesteld."
14. In tegenstelling tot wat verweerster beweert in de beslissing op bezwaar stelt de wetgever in de Wob iets heel anders belastbaar. Zij kent beperkingen voor hetgeen er in rekening kan worden gebracht. Artikel 12 luidt: "Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen voor de centrale overheid regels worden gesteld met betrekking tot in rekening te brengen vergoedingen voor het ingevolge een verzoek om informatie vervaardigen van kopieën van documenten en uittreksels of samenvattingen van de inhoud daarvan."
15. De mogelijkheid om kosten te berekenen is beperkt tot het maken van kopieën en samenvattingen. Ook bij de behandeling van de wet in de Tweede Kamer tijdens het vergaderjaar 1986-1987 is in de Memorie van Toelichting ook alleen hierover gesproken en niet over kosten van enig andere soort. Een verdere beperking op de mogelijkheid om kosten te berekenen is dat dit artikel spreekt van centrale overheid. Een gemeente valt echter aan te merken als een decentrale overheid;
16. De uitwerking van artikel 12 is te vinden in het "Besluit tarieven openbaarheid van bestuur" van 5 februari 1993. Ook hier wordt alleen gesproken over kopieerkosten, kosten voor een samenvatting of uittreksel;
17. Het rekenen van kosten is duidelijk gericht op die zaken, die los staan van het proces van vergaren van documenten, het in behandeling nemen van een verzoek en het nemen van een beslissing op dit verzoek. Deze stappen zijn immers altijd nodig voor het openbaar

- maken van documenten. De burger dient een route te hebben om gratis kennis te nemen van documenten doormiddel van bijvoorbeeld een inzage;
18. Het besluit om iets te openbaren langs passieve weg is alleen mogelijk, wanneer dit niet langs actieve weg is gedaan. Daarbij geldt dat dit besluit niet voor een enkele burger geldt, maar voor iedereen. Ofwel: openbaar voor één is openbaar voor allen. Een verzoek daartoe dient een breder belang dan het belang van de verzoeker alleen;
  19. Dat het belang het verzoek van de enkele burger overstijgt blijkt bijvoorbeeld met enige regelmaat in de praktijk. Zo besluiten bestuursorganen naar aanleiding van een Wob-verzoek nog wel eens documenten actief te openbaren, die eerder niet werden geopenbaard en waarvan de inhoud verder strekt dan het gedane verzoek. In een groot aantal gevallen worden geopenbaarde documenten inclusief de beslissing op de website van het betreffende bestuursorgaan geplaatst. Dat maakt het toegankelijk voor iedereen. In deze specifieke zaak is het Wob-verzoek uitgegaan naar alle gemeenten. De gemeente Wijk bij Duurstede trok deze lijn rond openbaar zijn van het besluit zelfs verder door. De beslissing werd alleen op de website gepubliceerd. Een brief om mij hiervan op de hoogte te brengen treft u aan als productie 5;
  20. De wettelijke mogelijkheid voor het rekenen van kosten aan de informatiezoekende burger is dan ook gericht op die zaken, die specifiek voor de verzoeker alleen gelden. Als er kopieën worden gemaakt, zijn er extra kosten voor het bestuursorgaan om toegang te verschaffen aan slechts één verzoeker. Bij een samenvatting of uittreksel wordt er een inspanning verricht gericht op iets dat verder gaat dan het openbaren van documenten. Immers dit document bestaat nog niet, maar wordt op verzoek gecreëerd. Voorts is kenmerkend dat deze kosten allemaal komen **na** het nemen van de beslissing op het Wob-verzoek en een eventuele inzage;
  21. Verweester betoogt dat de gemeenten de vrijheid hebben naar eigen goeddunken kosten te rekenen en dat het onder punt 16 aangehaalde besluit ("Besluit tarieven openbaarheid van bestuur" van 5 februari 1993) alleen voor de Rijksoverheid bestemd is. Dit is echter vanuit de rechtshistorie niet correct. Tijdens de behandeling in de Tweede Kamer was het de expliciete bedoeling om te komen tot een regeling voor alle bestuursorganen. Op dat moment werden er echter niet of nauwelijks Wob-verzoeken bij decentrale overheden in gediend. Vanuit dat perspectief werd om tot een haalbaar tarievenbesluit te komen, besloten een richtlijn voor de Rijksoverheid uit te vaardigen. Dit in de gedachte dat andere overheden dit voorbeeld zouden volgen als dit ooit zover kwam. Zoals eerder betoogd is alleen het rekenen van kosten voor de centrale overheid voorzien in artikel 12 van de Wob;
  22. Het onderscheid tussen het rekenen van kosten voor of na de beslissing is zeer fundamenteel van aard. Niet alleen uit formeel oogpunt, maar ook materieel. Het bestuursrechtelijk eigendom van informatie berust ten principale bij het volk. Bij de creatie van de documenten betaalt deze eigenaar al door de belastingen, waaruit de overheid wordt bekostigd. Daarvan vinden ambtenaren empoel om ten dienste van het algemeen belang te staan. De toegang tot de gecreëerde documenten is geregeld op één manier: de Wob. Daarin ligt ook vast hoe de burger bij de informatie kan komen en welke voorwaarden daarbij gelden;
  23. Uit dit alles vloeit dat het heffen van kosten voor iets anders dan voor extra's na de beslissing en een eventuele inzage niet in lijn is met de regelgeving;
  24. Ofschoon er een landelijke richtlijn voor het rekenen van kosten bestaat, is de dagelijkse praktijk dat op Rijksniveau zelfs nooit kosten worden berekend. Dit is geen afspraak, die op papier is vastgelegd, maar een gewoonte geworden;
  25. Verweester verwijst naar een op de Gemeentewet gestoelde legestabel. Deze houding herbergt de veronderstelling dat de Gemeentewet een *lex specialis* ten opzichte van de Wob zou zijn, waardoor deze laatste zou moeten wijken. Om wel *lex specialis* te zijn moet de Gemeentewet een toegangsregime tot overheidsinformatie herbergen, waarmee de Wob effectief wordt vervangen. Daarvan is hier geen sprake, zelfs niet wanneer we kijken naar artikel 229 van de Gemeentewet. Dat artikel spreekt over het leveren van diensten of gebruik van gemakkelijkheden. Hiervan is geen sprake bij een Wob-verzoek. Het ontbreekt dan ook aan een basis om kosten te introduceren of de bijzondere positie van de Gemeentewet te claimen. Er is dan ook geen reden op basis hiervan maatregelen te nemen, die een remmende invloed op het toegangsregime van de Wob uitoefenen;

26. Het inzetten van leges in het proces tot en met de inzage is iets waarvoor de wetgever dit niet heeft bedoeld. Het gebruiken van deze bevoegdheid is dan ook strijdig met het verbod van détournement de pouvoir. Er is geen rechtsgrond voor het heffen leges;

Hoger, bindend recht

27. Terwijl verweerster blijft verwijzen naar de legesverordening als enig geldend recht, negeert ze structureel hoger bindend recht van de Raad van Europa en het EVRM. Zoals bekend dient nationale wetgeving hiervoor te wijken;
28. Op 21 februari 2002 kwam de "Recommendation Rec(2002)2" van de Raad van Ministers met betrekking tot overheidsinformatie uit. Dit verdrag van de Raad van Europa is door Nederland ondertekend en geratificeerd. Daarbij vormt dit hoger, bindend recht. In het verdrag staat met zoveel woorden: "Consultation of original official documents on the premises should, in principle, be free of charge". Dit betekent dat – zoals eerder gesteld – er altijd een gratis inzage mogelijk moet zijn. De weg naar die inzage toe – het in behandeling nemen van het verzoek, het vergaren, het beslissen en het meedelen van de beslissing – hoort ook in dat proces thuis. De Raad van Europa impliceert hierbij ook het vormvrije karakter van de Wob. Dat betekent automatisch dat de weg naar de inzage toe van het in behandeling nemen van het verzoek, via het vergaren tot het beslissen en uiteindelijk de inzage gunnen een gratis route is. Uiteraard gaat het daarbij om het algemeen belang en niet om zaken die als persoonlijk belang zijn aan te merken, zoals een kopie;
29. Dat er een recht is op toegang tot informatie, zoals vervat in de Wob, vloeit niet alleen voort uit artikel 110 van de Grondwet. Bij herhaling heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat artikel 10 EVRM dit recht op toegang via zogenaamde FOIA-wetgeving, waarvan onze Wob een voorbeeld is, waarborgt. Daarbij gaat het zelfs zover dat beschreven uitzonderingen als veiligheidsclassificaties ongedaan worden gemaakt;
30. Het heffen van enige leges tot en met het moment van inzage – hoe klein ook – vormt een drempel voor mensen om kennis te nemen van beleidsdocumenten. Dat is een inmenging van een overheid om bij informatie te komen, hetgeen in artikel 10 EVRM nadrukkelijk verboden wordt. Immers zal voor een multinational een legesheffing geen probleem vormen, maar voor een bijstandsmoeder wel. De heffing kent geen billijke vorm, die een rechtvaardigingsgrond zou geven aan verweerster;
31. Dat hier niet op valt af te dingen is duidelijk bij het interpreteren van het tweede lid van artikel 10 EVRM. Daarin staan zeer limitatief een aantal beperkingen opgesomd, die zich alleen op het soort informatie richten dat eventueel niet beschikbaar zou zijn. Daarbij valt op dat het vooral om zaken gaat die de veiligheid van een samenleving, mens of organisatie waarborgen. Zoals in punt 29 al gesteld interpreteert het Europees Hof dit ook nog eens zeer restrictief;
32. De drempel die verweerster opwerpt, is effectief het belemmeren van de toegang tot informatie voor de burger, nadat een ander afwegingsproces nog niet tot openbaarmaking heeft geleid. Een Wob-procedure komt pas in het vizier op het moment dat een bestuursorgaan besluit niet tot actieve openbaarmaking over te gaan. Door de passieve openbaarmaking nog te voorzien van aanvullende financiële obstakels wordt effectief een censurerende maatregel ingezet tegen de informatiezoekende burger;

Rechtsgelijkheid

33. Verweerster gaat in haar beslissing ook voorbij aan het feit dat een Wob-verzoek vormvrij is. Dat betekent dat de wet het kader voor beslissingen schetst ongeacht de manier waarop een verzoek is binnen gekomen. Een mondelinge vraag is in de kern niet anders dan een schriftelijk ingekomen vraag. In die zin is het verstrekken van informatie die in documenten berust een beslissing op een Wob-verzoek;
34. De gemeente Kaag en Braassem heft geen leges voor het in behandeling nemen van een verzoek als dit mondeling worden ingediend. Dat ervaren journalisten die bellen met de afdeling voorlichting met grote regelmaat. Verweerster heeft tijdens de hoorzitting reeds erkend dat met regelmaat er dan informatie wordt verstrekt over onderwerpen die in documenten bij haar berusten;
35. Bij het bediscussiëren tijdens de hoorzitting van dit verschil tussen een mondelinge en een

- schriftelijke vraag stelde verweerster zich op het standpunt dat zij de bepaling of iets een Wob-verzoek is, laat afhangen van de vorm. Een telefonisch verzoek leidt doorgaans tot het verstrekken van informatie uit documenten. Daarmee gaat ze voorbij aan de opsomming in de artikel 7 eerste lid van de Wob, waarbij de verschillende vormen als nevenschikkend worden gepresenteerd;
36. Als gevolg van dit onderscheid ondermijnt verweerster het vormvrije karakter van de Wob, terwijl dit juist door de wetgever bedoeld is om de burger de toegang tot informatie zo eenvoudig mogelijk te maken;
  37. Bij de toepassing van het wettelijk kader van de Wob is het aan het bestuursorgaan om vast te stellen of een vraag geïnterpreteerd dient te worden als een Wob-verzoek. De regels in de wet zijn daarbij het uitgangspunt. Het gaat er dan ook niet om of de burger stelt of dit een Wob-verzoek is. Dat betekent dat er geen onderscheid mag zijn tussen vragen die expliciet naar de wet verwijzen en vragen die dat niet doen. Slechts de informatiebehoefte is hierbij bepalend;
  38. In het licht van het vorige punt is het onbegrijpelijk en zeer inconsistent dat ook schriftelijke vragen over beleidskwesties niet standaard van een legesheffing worden voorzien voor het in behandeling nemen van een Wob-verzoek. Zo blijkt het blad Binnenlands Bestuur tezamen met Dagblad Trouw vragen over het gevoerde beleid rond de wet BIBOB te hebben gesteld. Deze zijn bijgevoegd als productie 6. Verweerster heeft in reactie op het schriftelijk verzoek de informatie rond de uitvoering van beleid geheel kosteloos verstrekt;
  39. In dezelfde periode dat mijn Wob-verzoek bij de gemeente Kaag en Braassem speelde heeft ook RTL Nieuws een verzoek ingediend naar de bestedingen van bestuurders (zogenaamde bonnetjes). Ofschoon ook deze nieuwsorganisatie rekeningen van een aantal gemeenten heeft gehad, blijkt verweerster aan hen geen leges te hebben opgelegd;
  40. Ongeacht de vorm lijkt er bij verweerster een complete willekeur te zijn in het toepassen van de legestabel. Iedere burger moet kunnen rekenen op een gelijke behandeling. Door dit niet te doen tart de gemeente Kaag en Braassem zowel het rechtszekerheidsbeginsel alsmede het gelijkheidsbeginsel.

Materiële gronden, natuurrechtelijke principes

41. Bij het onderzoek naar de uitvoering van beleid zijn er 27 gemeenten geweest die leges hebben geheven dan wel een voornemen bekend hebben gemaakt. Na discussie, schriftelijke reacties mijnerzijds, het voeren van gemotiveerd bezwaar of telefonische discussie zijn er slechts drie gemeenten – waaronder verweerster – die niet van de heffing hebben afgezien. Bij het Wob-verzoek uit punt 39 van RTL Nieuws betreft het een aantal van 32 gemeenten dat leges heft;
42. In totaal zijn er 440 gemeenten in Nederland;
43. Door leges te heffen, neemt verweerster een – nu nog – exotisch minderheidsstandpunt in. Immers 7,27 procent van de gemeenten blijkt volgens het aantal rekeningen van RTL Nieuws op dit moment leges te rekenen. Of anders gezegd ruim 92 procent van alle gemeenten rekent geen kosten tot en met het besluit;
44. Na intensief werk mijnerzijds blijkt de exotische groep van kostenrekenende gemeenten gedecimeerd te zijn tot 0,68 procent. Ofwel ruim 99 procent van de gemeenten besluit kosteloos te verstrekken;
45. Deze uitzonderlijke houding betekent dat de overheid in gelijke gevallen niet op gelijke wijze reageert ofwel verweerster handelt strijdig met het gelijkheidsbeginsel. Iedere gemeente heeft exact hetzelfde informatieverzoek gehad;
46. Los van puur positief recht is er vanuit materieel juridisch of natuurrechtelijk oogpunt een fundamenteel recht van het volk om controle uit te oefenen op de uitvoering van het beleid. Deze buiten-parlementaire controle vormt een pijler van journalistiek als “waakhond van de democratie”. Dat brengt met zich mee dat overheden geen belemmeringen kunnen opwerpen bij het uitvoeren van deze controle;
47. In de relatie tussen burger en overheid moeten beide bij het uitoefenen van controle een zekere hoeveelheid ongemak en kosten zich laten welgevalen. Zo dient een burger inspanning te verrichten bij een belastingcontrole om nadere informatie te vergaren, te verstrekken of zelfs een controleur te faciliteren bij een boekeninspectie, tijdsverlies en ongemak accepteren bij grenscontroles of bij preventief fouilleren een inbreuk op de

persoonlijke levenssfeer te accepteren. Dit allemaal zonder kosten en ten behoeve van het algemeen belang. Vanuit materieel juridisch oogpunt is het logisch, rechtvaardig en vooral vanzelfsprekend dat bij het uitoefenen van de controle door de burger de overheid zich faciliterend opstelt. Obstakels opwerpen met kosten horen daar niet bij. Dit is overduidelijk de bedoeling van "Freedom of Information"-wetgeving zoals bedoeld door de Raad van Europa en vele landen, inclusief Nederland;

48. Verweerster verwijst in de beslissing naar de beantwoording van kamervragen door de Minister van Binnenlandse Zaken (productie 9). Daarbij gaat zij er gemakshalve aan voorbij dat de beantwoording ingaat op het rekenen van kosten in het licht van artikel 12 Wob. Zoals eerder gesteld zijn daarbij in zowel het artikel als de MvT duidelijke beperkingen in aangebracht. Ook mist de beantwoording van de vragen de relatie tot bijvoorbeeld rechtshistorie, het gebruik van bijna alle bestuursorganen om geen kosten te rekenen, hoger recht en natuurrechtelijke aspecten;
49. Tevens negeert verweerster met het verwijzen naar de kamervragen de grondslag voor legesheffingen, die gelegen is in artikel 229 van de Gemeentewet;
50. Een Wob-verzoek dient het algemeen belang en niet zozeer een persoonlijk belang. Verweerster stuurt vervolgens een rekening naar een legesheffing naar een enkele burger en niet naar het algemeen belang. Dat laatste zou logistiek ook niet mogelijk zijn. De hele heffing is ok onlogisch omdat de creatie van documenten, de opslag en zelfs de behandelaar van het Wob-verzoek reeds uit middelen worden betaald, die middels het heffen van belastingen ten dienste staan van het algemeen belang. Ofwel: iedere legesheffing gericht op het algemeen belang zou een dubbele belasting van het volk zijn.

Verloop bezwaarprocedure

51. Een bezwaarprocedure is niet alleen bedoeld om de juridische aspecten te belichten, maar heeft ook tot doel de doelmatigheids- en beleidsaspecten te overwegen. Gezien de zaak en het belang heb ik gepoogd hieraan vorm te geven door te proberen in overleg met verweerster te treden. Echter een verzoek om overleg met de wethouder werd geweigerd. Dit is in tegenspraak met de communicatie op de website van de Gemeente Kaag en Braassem, waarin wordt gesteld dat dit wel mogelijk zou zijn. Hierdoor heeft dit gedeelte van de heroverweging niet kunnen plaatsvinden;
52. Verweerster maakt een incompleet verslag van de hoorzitting (dit is op pagina 3 van productie 1 bijgevoegd). Hiertegen tekende ik op 31 augustus 2009 protest aan (productie 7). In een reactie op 2 september 2009 (productie 8) stelt verweerster dat mijn vaststelling rond de incorrectheid van het verslag klopt. De discussie na het lezen van de pleitnota zou louter een "filosoferend karakter" hebben gehad. Dit is echter nooit duidelijk gemaakt en normaliter is bevraging een normaal onderdeel van de zitting. Het aanvoeren van argumenten was voor mij wél onderdeel van het pogen overtuigend aan te geven dat het heffen van leges fundamenteel onjuist is. Op een bepaald punt heb ik expliciet gevraagd of het mogelijk was iets te vertellen zonder dat dit in het verslag zou komen. Daarop is nooit het signaal afgegeven dat de hoorzitting reeds was geëindigd. Ook toont het verslag een duur van 55 minuten. Dit komt redelijk overeen met de duur van de zitting en wekt de indruk dat de tijd wel aan te merken was als een reguliere hoorzitting;
53. Verweerster verzuimt bewust een gemotiveerde beslissing op bezwaar te nemen door simpelweg te stellen dat artikel 12 van de Wob van toepassing is. Zij stelt: "Gelet op dit recht dat gemeenten hebben wil ik voor het overige niet ingaan op de redenen die u hebt genoemd in uw bezwaarschrift dan wel uw pleitnota". Daarmee negeert ze juist het verweer dat hiertegen gevoerd is en weigert dan ook een heroverweging. Deze beslissing kan dan ook niet voldoen aan de maatstaf van behoorlijk bestuur gelet op het negeren van het motiveringsbeginsel;
54. De beslissing op het bezwaarschrift gaat volledig voorbij aan het verzoek om daadwerkelijk gemaakte kosten vergoed te krijgen. Dat zou in dit geval vooral de reiskosten van Ede, Gelderland naar Roelofsarendsveen zijn. Gezien het feit dat een deel van de beslissing mijn bezwaar (de kopieerkosten) wel gegrond is verklaard, was het logisch te verwachten dat deze kosten vergoed zouden worden;
55. Gesteld kan worden dat de bezwaarprocedure niet in overeenstemming is met hetgeen de wetgever bedoeld heeft en als onvolledig of mogelijk niet uitgevoerd kan worden

- beschouwd;
56. In het gedrag van verweester is niets terug te vinden van zowel de filterfunctie om rechtszaken te voorkomen alsmede de rechtsbeschermingsfunctie van de procedure. Ook dit is strijdig met de uitgangspunten van behoorlijk bestuur;
57. Door niet op het correcte, inhoudelijk gevoerde bezwaar in te gaan, rest niets anders dan beroep en veel onnodig extra werk voor mij als eiser. Naar mijn stellige overtuiging zou het daadwerkelijk kijken naar inhoud hebben moeten leiden tot een andere overweging. Gedurende de discussies met andere gemeenten kwamen diverse gemeenten na overleg en intern overleg tot de conclusie dat de legesverordening inderdaad niet van toepassing kan zijn. Veel legesheffingen werden dan ook ingetrokken.

Conclusie

Resumerend kom ik tot de slotsom dat er altijd een gratis weg tot een inzage dient te zijn. Het heffen van leges of andere kosten is niet voorzien in wet- en regelgeving. De legesverordening kan dan ook niet geldend zijn voor Wob-verzoeken aangezien de Gemeentewet geen lex specialis is ten opzichte van de Wob. Bovendien staat hogere wetgeving haaks op de beslissing van verweester.

Ik verzoek u dan ook voor recht te verklaren dat het heffen van leges of andere kosten tot en met de inzage niet mogelijk is. Mijn verzoek is mijn beroepsschrift gegrond te verklaren en de initiële beslissing te vernietigen. Gezien de houding van verweester in vooral de bezwaarprocedure vraag ik tevens om ex artikel 8:72 Awb zelf te voorzien in deze zaak. Ook verzoek ik om verweester te veroordelen om de gemaakte kosten voor zowel de bezwaar- als beroepsprocedure alsmede griffierechten te vergoeden.

Met vriendelijke groet,

B.J.S.A.A.F. de Winter

Producties:

1. Omstreden beslissing op bezwaar inclusief verslag hoorzitting en pleitnota eiser;
2. Beslissing op Wob-verzoek met legesheffing;
3. Bezwaarschrift tegen legesheffing;
4. Legesverordening Gemeente Kaag en Braassem voor 2009;
5. Brief gemeente Wijk bij Duurstede;
6. Vragen van Binnenlands Bestuur en Trouw inzake de Wet BIBOB;
7. Brief met protest tegen verslaglegging bezwaarzitting;
8. Brief verweester in reactie op protest verslag bezwaarzitting;
9. Kamervragen met betrekking tot legesheffing